

Introit: *I ukázal se Hospodin Abrahamovi při božišti Mamre, když seděl za denního horka ve dveřích stanu. Rozhlédl se a spatřil: Hle, naproti němu stojí tři muži. Jakmile je spatřil, vyběhl jim ze dveří stanu vstříc, sklonil se k zemi (Gn 18,1-2)*

Píseň 589

Modlitba

Čtení: Jan 14, 1-10

Píseň 394

Text kázání: Jan 14, 11-18

Milí přátelé, bratři a sestry,

slavíme dnes **svátek svaté Trojice**. Připomínáme si, že Bůh se člověku dává poznat ve třech osobách. V Bohu Otci, v Jeho Synu Pánu Ježíši Kristu a v Duchu svatém. A tito tři jsou všichni také jedno. Panuje mezi nimi tak naprostá jednota a sounáležitost, že je to vlastně jeden Bůh ve třech osobách. Církev této podstatě říká, že Bůh je trojjediný.

Avšak v rané církvi se s tím dlouho nemohli správně popasovat. Až Nicejský koncil v roce 325 jasně vymezil nauku o Trojjedinosti Boží. O tom, že Syn je stejné podstaty jako Otec. Pro tuhle tezi našla církev oporu mj. ve výročí Pána Ježíše, které jsme četli: „**Kdo vidí mne, vidí Otce... Já jsem v Otci a Otec je ve mně.**“ Koncil tímto učením a vyznáním reagoval na různé falešné nauky, především na arianismus, který hlásal, že Kristus nebyl od počátku a že jeho podstata není božská. Koncil vycházející ze slova evangelia ovšem jasně řekl, že **je jeden Bůh ve třech osobách a že každá osoba má Božskou podstatu.**

Bylo důležité se, bratři a sestry, takto vymezit? Mám za to, že rozhodně! Arianismus totiž hlásal, že Bůh Otec je svrchovaný a Syn i Duch svatý jsou mu podřízeni. A také a především, že Ježíš je pouze stvořená bytost, a má jen některé božské vlastnosti, i když sám Bohem není. A o Duchu svatém bylo řečeno, že ten božské podstaty už není vůbec! Na první pohled se nám to nemusí zdát jako závadné učení. Ovšem právě další myšlenky z toho vycházející již zavádějící jsou. Uvedu jen některé z nich. Ariánství hlásalo, že **účast na božství získává Syn teprve na základě své svobody obrácené k dobru.** Dle tohoto učení se Ježíš rodí teprve jako člověk a nebyl před stvořením světa. Je tedy postaven na stejnou rovinu jako my. Avšak tím, že se více než kdokoliv jiný obrací k božskému dobru, získává Syn účast na svém božství. Kdyby tomu bylo tak jak hlásali arianisté, pak každý z nás má možnost stejného předpokladu stát se Božím synem a tudíž Spasitelem. Bůh nás sice přijímá za své syny a dcery jako Boží děti, avšak pouze skrze pokornou víru v jediného a jednorozeného Syna Pána Ježíše Krista! Protože pouze On je zprostředkovatelem a jedinou cestou k Bohu Otci. Jak sám o sobě řekl: „**Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.**“ A jestliže někdo hlásá jiné evangelium, že jsou i jiné cesty, jak přijít k Bohu, třeba skrze jiná náboženství či meditace, pak je to bludař, který se otevírá a druhé svádí k démonským naukám. A pokud bychom si my sami mysleli, že sami sobě jsme spasiteli, pak bychom vlastně uvěřili už první d'ábově lži vyslovené Adamovi a Evě: **Když z tohoto stromu pojíte, budete jako bohové...** Milí přátelé, bratři a sestry, být jako bohové je samozřejmě veliké pokušení i dnes. A možná si to ani neuvědomujeme, jako bohové se někdy také chováme. Všem rozumíme nejlépe, chováme se nadřazeně, chceme měnit dávné řády a upravovat Boží Slovo podle toho, jak se nám to hodí. A právě co se týče toho Slova Božího.

Další velmi závadná a bludná myšlenka vycházející z arianismu zní: „**Slovo (Boží) není Otci co do své podstaty podobno, není skutečným Slovem a skutečnou Moudrostí, neboť nesdílí tutěž přirozenost s Otcem; náleží ke stvořeným věcem...**“ **Takové Slovo může podstoupit změnu, tak jako vše, co je nadáno Slovem...** Když tehdejší křesťané na koncilu bádali, nakolik je tohle bludná myšlenka, zeptali se stoupenců arianismu, zda podle nich **může Boží Slovo podléhat změně, tak jako se změnil d'ábel. A oni měli odvahu říct: Ano, může!** Nakolik je tohle bludná myšlenka, která se i dnes snaží dostat do církve? Velmi bludná. Dnes se teologové baví o různých přístupech k Písmu. Jedni samozřejmě berou Bibli fundamentálně, tedy zcela doslova, druzí zase různě liberálně jen jako pouhou výpověď v dané chvíli a některé slova je podle nich dnes třeba už revidovat! Do dnešní doby se podle nich prý už nehodí. Aby náhodou někoho neurazili... Co ovšem říkají poslední slova Bible? **Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy: Kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran popsanych v této knize. A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místo ve svatém městě, jak se o nich píše v této knize.** Máme brát toto slovo vážně a s bázní? Anebo ho vyložit tak, aby nás nepálilo svědomí? A můžeme si Boží Slovo upravovat podle toho, jak se vyvíjí svět? Vždyť Bible také říká: **A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.** Arianismus, milí přátelé přetrvával v různých formách ještě po mnohá staletí. Jenže i dnes je zde stále pokušení, brát si ze Slova Božího jen to, co se mi hodí. Anebo ho vykládat tak, aby to pasovalo na omluvení lidského hříchu a nepravosti. A to je velmi, velmi závažné! Copak už není třeba hlásat pokání? Už snad stačí jenom pochopení a láska? Když církev a křesťané sami nerozpoznávají co je zlé, pak je

to hodně zlé. A když má církev pokušení měnit dávné řády a stavět se na rovinu božskou? Pak je to duchovní pýcha a otevřená vzpoura vůči svatému Bohu!

Tou třetí myšlenkou, kterou z arianismu zmíním, je, že převládalo přesvědčení na základě špatně pochopených biblických veršů, že **církev je teď vlastně Kristem na zemi**. To tělo Kristovo. A mimo církev není spása, tuhle bludnou myšlenku určitě známe. Ale nešlo jen o tuto. Je-li církev Kristem na zemi, tak vlastně určuje ve svém vývoji ona, co je dobré a co špatné. A tak někteří lidé se upínají a tlačí na církev, aby např. právě žehnala nově stejnopohlavním párům. Aby právě dokázala říct, že např. homosexualita je omluvitelná a je v pořádku. Je mi smutno, že naše církev se k takovýmto myšlenkám hlásí a ještě je považuje za osvícené. **Synodem bylo schváleno žehnání stejnopohlavních párů a je otázka, kam to ještě půjde**. Abyste rozuměli, nemám problém v přijímání lidí s jinou orientací a odpuštěním a nezavrhováním jich. Můžeme je přijímat mezi sebe a neodsuzovat. Ovšem žehnat takovým párům do jejich společné života to už není v pořádku. V minulosti církev žehnala např. válečným zbraním. O čem to svědčilo? O hlubokém duchovním úpadku! A teď to tu máme zase! Proč mnozí usilují o požehnání svých nepravostí? Aby nemuseli činit pokání, aby nemuseli napravovat svůj život, protože chtějí slyšet, že to co dělají, není hřích, ale je to v pořádku! Čemu ale žehná člověk, potažmo církev, ještě neznamená, že to požehná Svätý Bůh. A ten je stále a na věky živý! A co je důležitější? Slovo církve, nebo slovo Boží?

Poslední myšlenku, kterou zmíním z arianismu, je, že **Duch svätý byl spojován a rozvíjen hlavně se vzdělaností**. Ovšem vzdělanost není pravé poznání! Vzdělání je jistě dobré, ale není to všechno. Vzdělanost bez Ducha svätého může vést ke spekulacím. Ke zkoumání Bible jako slova, které je v něčem třeba již zastaralé. Anebo že bylo myšleno jinak, než jak je napsáno. A že apoštol Pavel neměl k dispozici dnešní výzkumy. Kdyby je znal, tak by to napsal jinak? Tak by snad pochopil, že když **muž vzplane k mužům, anebo žena k ženě**, že to je naprosto v pořádku? Pavel byl velmi vzdělaný člověk, a přesto se nechal vést především Duchem svätým! A tak se ptám. Vedl Duch svätý církev k myšlence, že žehnat stejnopohlavním párům je naprosto v pořádku? **Bůh, který je stejný včera, dnes i na věky** se od dob apoštola Pavla změnil? Změnil názor? Duch svätý přece nikdy nepůjde proti Písmu. Vždyť to byl On, který vedl pisatele. To je potřeba si uvědomit! A také to, že Duch svätý dává jednotu. Nejednotná církev ale ukazuje, že jsou věci, kde se neřídíme Duchem a Slovem. A tak se ptám těch, kteří na synodu odsouhlasili žehnání stejnopohlavním párům. To budeme muset měnit katechismy? Učit děti, že se mají od malička zkoumat, a že když se jim nebude líbit být kluk, že můžou být holčkou? Anebo že si mohou vzít v křesťanském manželství kohokoliv? A jaké biblické příběhy k tomu přirovnáme? Máme tam nějaký takový sňatek popsán? Nikoliv! Máme o tom napsáno, že takový život je život v klamu! A tak chceme lidem říkat pravdu evangelia o tom, že tak jak jsou, nemůžou být spaseni? Že musí činit pokání? Anebo jim budeme vyhovovat a říkat jim, že je jejich život tak jak je naprosto v pořádku, a proto vám Bůh žehnej?

Milí přátelé, je to jen špička ledovce. Ukázka toho, že pokud se budeme povyšovat nad Krista, anebo Boží Slovo vykládat vzdělaně, odborně a přitom bez Ducha svätého, že nás to povede na scestí a do klamu. Je třeba si uvědomit, že Ducha svätého nemůžeme zaměnit za ducha všeobecné lásky ke všem a za každou cenu. A jestliže se církev pokouší o jednotu se všemi a za každou cenu, pak to také nemůže fungovat. Staří Izraelci moc dobře věděli, co jim přikazovalo Boží slovo. **Že se nemají mísit s pohanskými národy okolo sebe, že nemají uctívat jejich bohy**. S jinými náboženstvími nelze uzavřít jednotu, protože jiná náboženství uctívají zcela jiná božstva. Z biblického pohledu jsou to mocnosti temnoty, i když se tváří na první pohled mile. Boží lid měl tento příkaz, aby nesplynul s davem. Naším úkolem je také bránit ryzí víru v Ježíše Krista a ne usilovat o jednotu se všemi a za každou cenu. Pán Ježíš říká, že **On je jediná cesta k Bohu**. Berme to, prosím, vážně a neotevírejte se jiným duchům.

Na závěr ještě pár aktuálních slov. Od pátku zde v Růžďce byl vyhlášen zákaz používání obecní pitné vody. Dle rozboru se v ní našlo větší množství bakterií, než je povoleno. Jsem rád, že nás takto obec varovala a že se snaží o nápravu. Jaký je to ale příklad pro církev! Jestliže se v učení církve objeví mnoho bakterií, tak bychom také neměli takovou vodu divného evangelia pít! A nejen to. Musíme před ní i varovat! Neposlouchejte tak bludná učení a hledejte zdravé vody Boží! A tím je držet se Božího slova a Krista samotného. Podobně jako Mojžíš hodil **do hořké vody na poušti v Maře dřevo a vody se staly zdravými**, tak je to pouze Kristus, který může uzdravit nás, ale třeba i celou církev. Jen je potřeba jej pustit do života a nechat jeho slovo působit. On má moc uzdravit každého, kdo bere Jeho slovo zcela vážně a s bází. A tak se držme slova Pána a jeho zaslíbení: **Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky - Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude**. Kdo chce slyšet, slyší a bude dle jeho slov jednat, ten bude žít. Amen. Modlitba píseň 302 **Slovo poslání: 1. Janův 2,18-29**

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého zůstávej s námi. Amen. Píseň
716